

ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਲ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਫੌਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਹੀ ਮਲਕੀਅਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਥਾਈ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ। ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਫੌਜੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਐਫ. ਅਤੇ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.

ਰਾਮਜੀ ਦਾਸ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1%3 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 140

26 ਜੁਲਾਈ 1966 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ (ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1952 ਦਾ XVII) - ਐੱਸ. 8 ਸੁੱਕਾ 9—ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਕਲਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ 14- ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਸਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ) ਨਿਯਮ (1952)- ਨਿਯਮ 8 ਅਤੇ 11—ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ—ਕੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ (ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1952 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 8 ਅਤੇ 9 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ

ਹੀ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(2)(ਜੀ) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਸਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ) ਨਿਯਮ, 1952 ਨਾਮਕ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਹਨ,

ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਯਮ 11 'ਉਲੰਘਣ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ' ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸਾਈਟ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਵੇਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ, ਬਕਾਇਆਂ ਦੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ, ਪਰ ਇਹ ਲਾਭ ਅਤੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਸਾਈਟਾਂ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦਾ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਜਿਹੇ ਨਰਮ ਵਿਹਾਰ ਲਈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਡਿਫਾਲਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(2)(ਜੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਧੀਨ ਇਹ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ, ਜਾਂ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 8 ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਸਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ) ਨਿਯਮ, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਵਿੱਚ 'ਢੰਗ' ਸ਼ਬਦ, ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ, ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਲਨ ਡੀਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖਰੀਦਦਾਰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣਾ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਦੁਆਰਾ 3 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ, 1. 1966 ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਆਖਰਕਾਰ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸ੍ਰੀ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸ੍ਰੀ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਵੱਲੋਂ 26 ਜੁਲਾਈ, 1966 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਨਵੈਨੈਂਸ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਕੇ.ਸੀ. ਸਨ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.- ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਖਰੀਦੀ ਸੀ।

ਸੈਕਟਰ 20-ਸੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ 15,000 ਉਸ ਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸ ਰਕਮ ਦਾ 25 ਫੀਸਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 4 ਦੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਤਿੰਨ ਬਰਾਬਰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ. ਪਹਿਲੀ ਕਿਸ਼ਤ 10 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਿਫਾਲਟਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ 13 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਸਾਈਟ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸ਼ਤ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੀ ਕਿਸ਼ਤ 10 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਡਿਫਾਲਟਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨੇ ਫਿਰ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ (ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17) ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਹੁਕਮ 9 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1-0 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ 17 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ (i) ਕਿਸ਼ਤ ਦੇ ਬਕਾਏ, 41 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ (ii) ਸਾਈਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਨਵੈਨੈਂਸ ਦੀ ਇੱਕ ਡੀਡ ਨੂੰ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ 20 ਅਗਸਤ 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ 4 ਜਨਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 17 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਸੀ। ਕਿਸ਼ਤ ਦਾ ਬਕਾਇਆ, ਜੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, 19 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ 21 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ

ਸਨ। ਅਪੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ

ਹਾਲਾਤ. ਫਿਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 20 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 21 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਇਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦਾ ਜਵਾਬ) ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 17 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਕਾਪੀ 20 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਟਾਈਪ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ

ਸ਼ਾਇਦ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੁੱਲ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸ਼ਤ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਆਜ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਿਆਇਕ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੀਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਸਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ) ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 11 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਯਮ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"11. ਜੇਕਰ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ 10 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਕਿਸ਼ਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਬਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸ਼ਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਿਸ਼ਤ ਦੇ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਭੁਗਤਾਨ ਉਕਤ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸ਼ਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। , ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ।

ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਸਹੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਕਾਏ 'ਤੇ 10 ਫੀਸਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ, ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਰਤ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੋਲ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਸਾਈਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਡੀਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ 8 ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"8. ਵਿਕਰੀ ਮੁੱਲ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇ, ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਕਨਵੈਨੈਂਸ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ।"

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਚਾਲਨ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਢੰਗ' ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਨਵੈਨੈਂਸ ਡੀਡ ਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 'ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਟਰ ਆਕਸਫੋਰਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿੱਚ 'ਢੰਗ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ 'ਸੰਚਾਲਨ ਦਾ ਢੰਗ' ਹੈ, ਅਤੇ 'ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ; ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਢੰਗ'। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਨਿਯਮ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸਾਈਟ ਦੀ ਕੀਮਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਟੈਂਪਪੇਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕੀਮਤ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਫਿਰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ

ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟੈਂਪ-ਪੇਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਟੈਂਪ-ਪੇਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਹੈ-

ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਿਯਮ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ, ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਲਨ ਡੀਡ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਅਤੇ 9 ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਾਈਟ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਕਿਸ਼ਤ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਡਿਫਾਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ, ਜਾਂ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਦੂਜੇ ਅਧੀਨ। ਦੋ ਭਾਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ-

"8. (1) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਸਾਈਟ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕਿਸ਼ਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਫਾਲਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰਕ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੀਸ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਫਾਲਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਰਕਮ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰਕ ਤੋਂ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰਕ ਤੋਂ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

9. ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਈਟ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸ਼ਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ

ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਸਾਈਟ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ, ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਈਟ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਪਰ, ਕਿਸੇ ਸਾਈਟ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਭਾਗ, ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(2)(ਜੀ) ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ "ਉਲੰਘਣ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਈਟ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ 11 ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਵੇਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਰਮ ਨਜ਼ਰੀਆ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ, ਬਕਾਇਆਂ ਦੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਕਵਰੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਈਟਾਂ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਅਤੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਨਰਮ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਡਿਫਾਲਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਾਈਟ, ਇੱਥੇ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(2)(ਜੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਧੀਨ ਇਹ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ, ਜਾਂ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 8 ਅਤੇ ਕਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 22(2)(ਜੀ) ਅਤੇ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਪਹੁੰਚ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫਾਲਸ਼ੈ, ਸੀ.ਜੇ. , ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ, ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., ਜੇ

ਨੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਜਗਦੀਸ਼ ਚੰਦ-ਰਾਏ ਸ਼ਾਮ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 218 ਆਫ 1965, 21 ਫਰਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਸਿੱਟਾ ਉਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਰਮ ਵਿਵਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਗਾਤਾਰ ਡਿਫਾਲਟਸ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਜੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੀਆਂ ਵਾਇਰਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 8 ਅਤੇ 9 ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਹੋ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਐਕਟ

ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ, ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਹਿਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ, 10 ਅਗਸਤ, 1966 ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਐਨੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਹ ਜਾਲ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਗਤ ਨੂੰ. ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

Translator Chander Shekhar

(ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪਰਮਾਣਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।)